

■ Povl Dissing har delt vandene som en dansk Moses, siden han i 1965 optrådte i Folkeklubben, hvor publikum grinede, hujede eller forlod koncerten i protest

■ Den 73-årige sanger er taknemmelig for en bemærkelsesværdig karriere, hvor han blot har ladet sig føre med strømmen og grebet de tilbud, der flød forbi ham

Den smukkeste stemme i byen

Sneen har kapituleret og forladt forhøjningen foran det stråttækte hus ved Hundested i Nordsjælland. Muldvarpene har tilsyneladende holdt vinterfest og tildelt det falmede græstæppe flere huller, end en piercer i Roskilde kan prikke under en hel festival.

Inde i husets lavloftede køkkenalrum står husets ejermand og forbänder de små, blinde kræ, der har omdannet forhaven til et månelandskab uden skyggen af skvalderkål eller alperoser. Selv om synet irriterer ham, brokker han sig med et tilgivende smil og en tone, der aldrig rigtig bliver truende.

Udenfor har kulden stadig et fast greb om de afklædte træer. Indenfor afgiver Povl Dissings stemme lige så meget varme, som en bunke kævler i en kamin. Den er lige så svær at analysere og sætte ord på, som en vinterhimmels ubeskrivelige nuancer tæt på skumring. Hans letgenkendelige røst spænder fra det famlende og hæse til det læspende og prustende. Fra kværlerslange til Floobie Doobie Doo. Fra det insisterende og inciterende til det faderlige og forsonende.

Uanset hvad han udtaler sig om, pakker stemmen svaret prægtigt ind. Uanset hvor mange ord, der følger i halen på hinanden, vil de ikke fuldt ud beskrive lyden, der springer ud mellem de sølvstænkede skægstubbe.

- Jeg har købt lidt kedeligt wienerbrød. Vi har jo ikke godt af det, men det er nu så godt med lidt sukker, pjatter han og byder et stykke, inden samtalen for alvor begynder.

Han har også sat vand over til stempekaffe, så om lidt er kaffen klar, understreger han og smiler over klichéen, som han har sunget tusindvis af gange.

Ved siden af det moderne, mintgrønne Smeg-køleskab, hvor børnebørnes farverige tegninger er sat fast med

magneter, hænger et sort-hvidt foto af en ung Povl Dissing. Han puster en stor sky af røg ud mellem læberne, der samtidig former et saligt smil.

Her er fortællingen om et liv, der indtil videre har været velsignet med flere gode end onde år. Måske er det derfor, han er så helvedes flink, at man må have fodtøj på indendøre og behandles som en ven af huset.

Fyret af sin far

Det er 73 år siden, at Povl Dissing som en lille sommerfugl kravlede ud af puppen i landsbyen Stavnsøholt ved Farum. København var dengang en fjern storby, man kun besøgte hvert tredje år, når man skulle i Zoologisk Have. Opvæksten i den afsondrede flække kalder han fyldt med kærlig og grænsende til det lykkelige.

- Min barndom foregik uden de store fælbelader. Mine forældre knoklede begge hårdt for kroner og øre. Min far havde et gartneri, og min mor gik derhjemme, som man gjorde dengang. Det var et pragtfuldt sted, som min far solgte, inden vi flyttede ind til Farum, hvor han fik en lille grøntforretning, fortæller Povl Dissing.

Gartneriet findes ikke mere. Det blev jævnet med jorden, og i stedet blev der opført et blindehjem samt et rensningsanlæg på hver sin del af grunden. Lige dér, hvor der før havde været frugtplantager, rabarberplanter og jordbærrækker.

- Jeg var så heldig, at jeg nåede at blive fyret af min egen far som frugtplukker, fordi jeg er farveblind. Jeg kunne ikke finde de modne bær og slet ikke jordbærrene, der faldt i med alle de grønne farver. I stedet fik jeg lov at passe min lillebror, der i dag bor i Sydaustralien på fyrretvende år, siger Povl Dissing.

Når han tænker tilbage på barndommens land, virker han næsten for-

Povl Dissing

Povl Dissing, født 27. januar 1938 i Nordsjælland **Syv års skolegang**, derefter kom han i lære som farvehandler og senere automekaniker. Han fuldførte ingen af uddannelserne. I 1960 blev han udlært som reklametegner ved Kunsthåndværkerskolen

Han indledte sin karriere i midten af 1950'erne som musiker i jazzorkestret "Mandagsorkestret", hvor han spillede trompet.

Han har to drenge, Jonas og Rasmus, med sin første kone. Er i dag gift med kunstneren Pia Jacobæus på 14. år

Han blev ridder af Dannebrog i 1992

www.povldissing.dk

bløffet, når han tænker på, at der ikke var nogen pølsevogne eller slikforretninger i Stavnsøholt. Kun en enkelt købmand og et gadekær.

- Der var jo ikke noget at købe. Dengang skulle man ikke have en masse ting som de andre, fordi de heller ikke havde noget. Når vi legede indianere, måtte vi først selv lave vores flitsbue. Eller snitte vores pistol, hvis man var cowboy. Man lærte at fryde sig over at få et lille bitte stykke legetøj i julegave. Det kan jeg godt lide at tænke tilbage på, udbryder han drømmende.

Han savner dog ikke, at han evig og altid skulle gå. Blandt andet til skole ad den farlige landevej, hvor der kom en bil forbi hver halve time. Han slap dog for at trave hele vejen ind til København, når de besøgte forældrenes venner i Rødovre.

- Det var et evigt drama, når vi skulle på besøg. Det var skræmmende, når vi stod i en baggård omringet af storbydrengene, når man selv var sådan en bonderøv. Jeg kunne ligge søvnløs i flere dage inden af frygt for at få nogen på lampen, hvis jeg trådte forkert, fortæller Povl Dissing.

